

stateret for sig selv, thi derved vil der blive tilvejebragt det fornødne Grundlag til at omdanne den nuværende uretfærdigt virkende Ejendomsskyld til en Grundværdibeskatning; og dette er efter min Opfattelse i højeste Grad paakrævet. Naar man betragter de Virkninger, som Ejendomsskylden har faaet, viser de sig, i hvert Fald ude i Landdistrikterne, paa to Maader. De viser sig først og fremmest derved, at de næringsdrivende i Stationsbyerne er blevet overmaade haardt ramt og bliver det i stedse stigende Grad, efter som der gaar en større Del af de kommunale Grundskatter over paa Ejendomsskylden, saa der kun bliver en mindre Del tilbage paa Hartkornet. Det vil med andre Ord sige, at der vandrer ganske stiltfærdigt fra de egentlige Landbrugsejendomme en betydelig Del af Grundskatterne over paa de næringsdrivende i Stationsbyerne, en meget større Del, end der efter min Mening rettelig kunde tilkomme dem. Nu skal jeg være den sidste til at nægte, at det maaske under den gamle Skatteordning var saaledes, at disse næringsdrivende slap billigere med Hensyn til Grundskat, end det virkelig kunde være rigtigt i Forhold til de andre Skatteydere. Men naar man nu med klare og bestemte Tal konstaterer, at de paa-gældende næringsdrivende er kommet til at betale hundrede Gange, ja flere hundrede Gange mere i Grundskat, end de betalte i Forvejen, nærer jeg ikke ringeste Tvivl om, at saa er vi for længe siden havnet i den modsatte Vejgrøft, saa ogsaa af den Grund er en Forandring paakrævet. Et andet Sted, hvor det har vist sig at virke urigtigt, er heller ikke skjult for dette høje Tings Medlemmer. De har sikkert alle set de Virkninger af Ejendomsskyldloven, at der er vandret en stedse større Del af Grundskatterne over paa de smaa Ejendomme, og at i hvert Fald en overmaade stor Del af de store Ejendomme har faaet Lettelser, medens de mindre Ejendomme er blevet i samme Grad betyngtet.

Til Slutning vil jeg gerne rette en Henstilling til Kultusministeren om at foretage en alvorlig Undersøgelse af Det kgl. Teaters Forhold; thi saaledes som det gaar, kan det efter min Opfattelse ikke vedblive at gaa; det vilde være ganske uforsvarligt at fortsætte paa den Maade. Selv om det ikke hvert Aar vil være lige saa galt som i indeværende Aar, hvor, som det blev paavist af den højttærede Finansminister ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget, Statens samlede Bidrag kommer

til at udgøre saadant noget som 300,000 Kr., altsaa en overmaade stor Sum, saa er det faste Tilskud til Teatret fra Statskassens Side jo dog 125,000 Kr., og i Fjor blev der paa Finansloven bevilget som Tilskud til Forøgelse af Lønningerne til Orkestret et Beløb af 65,000 Kr. Naar hertil kommer, at der udredes adskillige Tusinder til Vedligeholdelse af Teaterbygningen og Skatter af samme, samt at Staten ikke erholder noget som helst Udbytte af de uhyre Værdier, som Bygningen og Grunden repræsenterer, er det et saa overordentlig stort Offer fra Statens Side, at det efter min Opfattelse er ganske uforsvarligt at fortsætte dermed. Som Lægmand er jeg naturligvis ikke i Stand til at overse, hvad der kan gøres for at bringe os ud af denne Misère; men een Maade kan jeg dog se, som i meget væsentlig Grad kunde raade Bod derpaa. For ikke at misforstaaes skal jeg forudskikke den Bemærkning, at hvis vi overhovedet skal opretholde en Nationalscene i dette Land, hvilket jeg for øvrigt ikke er overbevist om er rigtigt, bør det selvfølgelig først og fremmest være Skuespil, som føres frem paa denne; thi der er et langt større Publikum, som har Interesse for og Forstaaelse af Skuespil end af de to andre Kunstarter: Opera og Ballet. Og da det tilmed er utvivlsomt, at det er mellem de mere velhavende Samfundslag, Tilhængerne af de to sidste Kunstarter findes, er det naturligt, at hvis der skal være Spørgsmaal om kun at føre en af Kunstarterne frem, skulde man foretrække det reciterende Skuespil ved Nationalscenen. Hvis vi stod ganske frit overfor Spørgsmaalet, var jeg derfor ikke i Tvivl om, at Nationalscenen maatte forbeholdes Skuespillet, og at de to andre Kunstarter maatte sørge for sig selv, idet jeg nemlig gaar ud fra, at da de andre to Kunstarters Publikum i væsentlig Grad findes mellem de mere velstillede Samfundslag, maatte det meget vel selv kunne opretholde disse Kunstarter, hvis det virkelig havde Interesse derfor. Men nu staar vi jo ikke frit; vi er bundne af Fortiden og af de mange Hensyn og de indviklede Forhold, hvori vi fra Statens Side staar til Det kgl. Teater, og vi er ganske særlig bundne i vor Bevægelsesfrihed af Nødvendigheden af at komme bort fra den nu bestaaende Ordning. Alle er enige om, at Teatret egner sig bedre for Opera og Ballet end for Skuespil, og utvivlsomt vil hvert eneste af de ærede Medlemmer give mig Ret i, at det